

SOBRE les branques que s'allarguen, quasi mortes,
 o sol d'octubre, melangiosa delícia,
 tu portes
 a la seva tristesa la pàl·lida carícia
 d'una esperança.
 Tu, per als seus sentits ja gairebé acabant-se,
 l'antiga meravella
 d'una llum d'or, d'un aire suau, refàs, més bella,
 com per fer-les morir més amb recança.

¿Pensen, al teu escalf, que una altra primavera
 ja arriba, i que l'hivern, cridat per tants avisos,
 sols era
 la sorpresa de plata dels primers dies grisos?
 Ànima abrupta
 de les arrels, que guardes dintre teu, incorrupta,
 l'anhel de viure enlaire,
 ¿no veus els núvols tebis que passen, a mig aire
 d'un cel on l'última oreneta dubta?

Ara és el temps que a aquells que han viscut sense amor,
els covards, els malalts, d'una altra joventut
l'enyor
els pren. I trèmuls, com si no haguessin viscut
més que dins seu,
tornen al somni tèrbol d'un vell abril, més lleu
ara, sol llangorós.

Ah, si encara l'amor, prop de l'hivern, els fos
daurat com tu, dia feliç i breu!

16 d'octubre, 1938.